

נחלרי נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גיליון מס' 745
פרשת ויקהל-שקלים תשפ"ב

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
18:50	18:10	16:58	ידושלים
18:48	18:12	17:14	תל-אביב
18:49	18:11	17:06	חיפה
18:51	18:12	17:16	באר שבע

דבר ראש הישיבה

רק חצי

החסיד מוותר על כל מעמדו • הענווה היא עיקר חייו • הוא מבין שכולם צריכים את כולם • גם אם בצעירותו לא הבננו כך, בהמשך החיים הגוף מלמד אותנו ענווה • עד כדי שהמאפיונר הגדול גר ב... בית הכנסת • בקשו צדק, בקשו ענוה

לכן כל אחד צריך להרגיש ענווה כלפי חברו, וזה נקרא "מכלל שהוא צריך לפרט ומפרט שהוא צריך לכלל"; וכי ממה יש להרגיש גאווה? פעמים הכלל צריך את הפרט ופעמים שהפרט נצרך לכלל. גם מי שבשכלו הוא מוכשר וחריף, במידותיו הוא תמיד יצטרך את הכלל, כיון שלתקן מידותיו יכול לזכות רק אם נמצא בתוך ה"כלל".

הרגל לא נשמעת

לפני כמה שנים היינו בחיפה בשבת, וראינו בבית הכנסת אדם כבן 55 ניגש למקרה ומוציא דברים. התושבים החיפאים סיפרו לנו שזה היה ה"מאפיונר" הכי גדול בשכונה, כולם רעדו ממנו, מי שהיה הולך ברחוב היה עובר את הכביש כדי לא לעבוד לידו [ואכן בגופו הוא היה נראה גברתו וגדול...]. "עכשיו", אמרו לי, "הוא גר בבית הכנסת לאחר שהתגרש מאשתו". כנראה אשתו נשארה עבריינית, וכשהוא חזר בתשובה היא לא רצתה לחזור עמו, ולכן הוא עזב אותה וגר בבית הכנסת.

ואחר כך ניגשתי לדבר איתו והוא היה כבזו ענווה! אמרתי לעצמי: היהודי הזה שהיה פעם עברייני נראה כמו יתוש, מחזיק את עצמו כמו יתוש... איזו ענווה! היו לי ספרים שלי שם, והיהודי הזה אמר לי: "תשאיר לי את הספרים, אני רוצה לקרוא". אתה לא מאמין שזה בן אדם שאנשים פחדו ממנו.

אז הוא בעצם גילה שיש "כלל ופרט וכלל", גילה לי שיש ענווה. הרי זו האמת! כמה שנים אתה יכול ככה להתגאות על כולם שאני הכי מיוחד והכי גיבור? כמה שנים אתה יכול? בסוף אתה מבין שאתה שום דבר. ככל שאדם מתבגר, אם הוא זוכה הוא מבין שהוא כמו כולם וצריך את כולם. אדם צעיר עוד חושב שהוא משהו, אדם שמתבגר, אם הוא זוכה הוא מבין שהוא כלום. כי לאט לאט הוא מגלה שכואב פה וכואב שם, כשמגיע לגיל חמישים הוא מרגיש שהגוף לא מתפקד ולא נשמע לו אותו דבר, פעם כשהיה מזיז את הרגל מהר - היתה זה מהר, עכשיו היא לא בדיקו זה כל כך... יש מדרגות והוא רוצה לעלות מהר, אך הוא לא יכול. הוא רוצה לסחוב מזוודה כבדה לאומן והוא לא מצליח לסחוב אותה, הוא אומר לילדים שלו תסחבו. זה כבר לא אותו דבר, ולאט לאט הוא מבין שהוא כלום, הוא פתאום מתחיל לתפוס שהוא זמני, ואז המבט על החיים נעשה אחרת לגמרי, מבט טוב ואמיתי יותר.

השבעו אנו קוראים בתורה פרשת שקלים, ובה נאמר שנותנים מחצית השקל. למה דווקא מחצית? כי אנו צריכים תמיד להחזיק את עצמנו לחצי, לדעת ששלימות שייך רק לה' יתברך. כתוב בפסוק (דברים יח, ג): "תמים תהיה עם ה' אלקיך", מה הפרוש? "תמים" היינו "שלם", זה רק "עם ה' אלקיך".

באחד הספרים מסביר מה העניין של "חסיד": חסיד זה אחד שמוכן לוותר על הכבוד שלו ומחשיב את עצמו לאיש פשוט. לפני שנהיה חסיד היה לו כבוד או מעמד, אך כאשר רוצה להיות "חסיד" מוותר על כל מעמדו ונהיה איש פשוט, כי בין חבריו החסידים לא יתנו חשיבות למעמד חברתי או לייחוס משפחתי או לחכם גדול בתורה. זה העניין של מחצית השקל, שכולם נותנים בשותפות את אותו סכום. וכאשר אנו מחזיקים עצמנו לחצי - זו השלימות, רק אז שייך שם "שלימות", חזכים להיות קשורים עם ה' יתברך, והוא משלים את החצי להיות שלם.

מובא בליקוטי מוהר"ן (ח"ב תורה ע"ב) שכל הסיבה שמגיעים לצדיקים זה בשביל לתת לנו תחיית המתים. מה זו תחיית המתים? זה הענווה והשפלות שיש לכל אחד. ורבינו הקדוש מוסיף: "עֲקֹר הַחַיִּים נְצַחִים, בְּחִינַת 'תְּחִיָּה' שְׂהִיָּה לְעֵתִיד, יְהִיָּה רַק לְהִשְׁפָּלוֹת, כִּי הִשְׁפָּלוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד יְהִיָּה בְּחִיָּה וְיָקוּם בְּתְחִיָּה!".

זו גדולת הענווה.

צריכים את הציבור

אחת מהמידות שתורה נדרשת בהן היא מכלל שהוא צריך לפרט, ומפרט שהוא צריך לכלל.

פירוש המידה הזו הוא שתמיד יש מצב והיפוכו, לפעמים הפרט צריך את הכלל ולפעמים הכלל צריך את הפרט. וכך נאמר במשלי (כד, ז): "בנפול אויבך אל תשמח", אם אדם שבעבר הזיק אותך נכשל, ראוי שלא לשמוח, כיון שגלגל חוזר הוא בעולם, ייתכן שבסופו של דבר תצטרך את עזרתו.

לכן כדאי שהפרט לא יחזיק עצמו שאינו צריך לאחרים, כיון שאפילו תלמיד חכם צריך את הכלל, כמו שכתוב (תענית דף ז, א) "הרבה למדתי מרבותי, ומחבריי יותר מרבותי, ומתלמידי יותר מכולן".

ממה יש להרגיש גאווה? פעמים הכלל צריך את הפרט ופעמים שהפרט נצרך לכלל. גם המוכשר והחריף, במידותיו תמיד יצטרך את הכלל

להזמנות:

02-6289761

052-7679638

ספרו החדש

של הרב ח' שמואל

שטרן שליט"א

שביל חדש

נפתח אל הלב

השוואות מסוכנות

הוא לא מגיע, ואת שלו הוא איבד זה מכבר, הוא נהיה תלוש מכל הכיוונים!

עלינו להבין שכל ילד הוא עולם בפני עצמו, ואדרבא, ילד שמתמודד עם קשיים אמור להוות אתגר גדול יותר בשבילנו, וכשהוא משתדל להשקיע לפי כוחותיו, אף אם הוא מגיע בסוף להישגים דלים, הרי השם יתברך אינו מונה דפים אלא שעות, כלומר ההערכה והשכר אינו לפי הצלחות אלא לפי הכוחות וההשקעה. כשתהיה לנו הכרה בחשיבות ההשקעה של כל ילד מבלי לעשות חשבונות מיותרים של תחרות ו"מה יאמרו הסובבים", אזי נוכל לחזק את ילדינו ובעיקר להתחיל להחשיב אותם כמו שהם, לפי ההשקעה והמאמצים שהילדים משקיעים, ואז תגובתנו למעשי הילדים יגיעו באופן טבעי מהאמת שלנו, והילד יתחבר אליהם.

עלינו להבין שהילד מרגיש במחמאה שהוא מקבל על מעשיו, אם הם באים ממקום של הערכה או מחוסר ברירה, כך גם בגערה האם היא מגיעה מתוך אמונה בכוחותיו או מתסכול של ייאוש.

למה את לא מזרזת כמו אחיך הגדול, למה אתה מפוזר כל כך ולא לומד כלום מאחותך הקטנה, איפה ההתמדה שלך לעומת יוסי

כל ילד וייחודיותו

כבר הזכרנו פעם שבכל בית יש את "מכת בכורות" - שהגדול בבית סובל מחוסר הניסיון של הוריו ומהציפיות שנכזבו והכל מתנקז עליו, יש את הקטן המפונק בבית שכל הבית מסתובב סביבו, ועל כל אלה מגיע בעיית הממרח - הילד האמצעי אשר סובל מכל הכיוונים. יש בתים שיש בהם ילד המכונה "עז שחור", שכל התקלות של הבית בגללו... עלינו כהורים לעמוד מכל משמר מהדברים האלו ולהתייחס לכל אחד כאילו הוא בן יחיד, עם כישרונות משלו, קשיים משלו, תחביבים משלו, והעיקר - הרצון למצוא את הפינה החמה בלב הוריו ללא צלו של מאן דהו.

כשהילד ירגיש שהוא חשוב בעיני הוריו ומעריכים אותו כמו שהוא, הוא ישתדל כל הזמן למצוא את יכולותיו האישיות, ואז גם המחמאות שיקבל, ולהבדיל ההערות, יהיו אפקטיביות ויכנסו ללב הילד.

בהרבה מקרי נטישה של הבית לטובת ספסלי הרחוב רח"ל, הסיבה הייתה בגלל הבעיות הללו, הילד לא מצא את מקומו ליד אחיו המוצלחים, או שהיה יותר נמרץ ופעיל מאחיו הממושמעים, וכל הסברי הוריו שהם אוהבים אותו באותה המידה נפלו על אוזניים ערלות, כי הלב שלו לא הרגיש את הדבר הזה. הלב יודע היטב להבחין בין מחמאה מאולצת למחמאה שמגיעה ממקום אוהב באמת. ומאידך, ישנם הורים שאכן התעלו מעל עצמם ומסתכלים על כל ילד בצורה אינדיבידואלית ויחידנית וכך הילדים פורחים בעז"ה וממציים כל אחד את יכולותיו.

ה' יעזור שנזכה לבנות את המשכן הפרטי שלנו בצורה הראויה לשם שמיים, אמן.

פרשתנו אנו לומדים שכל אשר נבדה רוחו הביא את נדבתו למשכן. אחד הביא זהב וכסף, השני הגדיל לעשות והושיט לגזבר יהלום זוהר המיועד לאבני החושן והאפוד, וגם העניינים הביאו מעט חוטים לתפור בהם את המשכן.

כשכל החומרים הגיעו למשה רבנו הוא הקים מכולם יחדיו את המשכן, וכתב ה"אור החיים" הקדוש (לעיל כה, ג) שמשה רבינו צָנָה לקבל מהמתנדבים כל דבר שיביאו, זהב וכסף ונחושת מחד ועורות עיזים ושש מאידך, ולא יזלזל במביא פשתן ועורות. נמצא אפוא שהחוט של העני היה חלק אינטגרלי במשכן כמו הזהב של העשיר, כי הבקשה הייתה להביא את נדבת הלב, ובלב פנימה העשיר והעני שווים, ואדרבה: לפעמים תרומת העני קשתה עליו מנדבת העשיר.

איבוד הזהות העצמית

כך גם במשכן הפרטי שכל יהודי בונה בביתו לשיכיה הקדושה. לעולם לא נוכל לדעת ולהעריך איזה ילד גורם יותר נחת רוח לאביו שבשמיים: המוצלח שנולד עם כפיית של כסף וכל דבר מצליח בידו, או הנכשל שמשתדל ומשקיע למעלה מיכולותיו להצליח.

בכל משפחה ישנם סוגים שונים של ילדים, ועלינו לגדל כל אחד כפי יכולותיו מבלי לשבור את המסגרת הכוללת של הבית. ישנה חולשה נפוצה אצל הורים לעשות משוואות בין ילדיהם: למה את לא מזרזת כמו אחיך הגדול, למה אתה מפוזר כל כך ולא לומד כלום מאחותך הקטנה, איפה ההתמדה שלך לעומת יוסי, לא ייתכן ואחייך הצעיר יביא ציונים יפים כל כך לעומתך... דבר זה לא רק שלא מועיל אלא מביא לשנאה וקינאה, תחרויות מיותרות, ועיקר הבעיה - איבוד הזהות העצמית של הילד, כשכל הזמן הוא לא מנסה לבדוק את יכולותיו אלא בודק במה הוא יוכל לעקוף את אחיו בשביל לקבל מנת הערכה מהוריו. הסוף הטראגי הוא, שלדרגת אחיו

ברכת מזל טוב חמה ונרגשת

שלוחה מעומק לבנו אל האי גבריאל יקירא חסידא
המסייע ועוזר רבות להפצת גליון חז"ל נצח

הר"ר אהרן שולמן הי"ו

לרגל הולדת בתו במזל - טוב

ידי רצון מלפני אבינו שבשמים שיראה נחת מכל יוצא הלציו
באירוי של רבינו הקדוש וימלא ה' משאלות ליבו לטובה

צוות הגליון תחילת המסורת

חוצפה של עשירים

סלולה לחוצפות שאחריהן מי ישר, ולפתע הוא שומע שהשם מצוה שהשקלים המטרידים האלו יהיו הכפרה על החטא.

זה כבר למעלה מהשגת אנוש: למה, למה דוקא הן? בדיוק הזהב הזה שהחציף את ישראל באביהם שבשמים הוא יבוא להשלים ביניהם?!

והשם לא השאיר את משה בלי תשובה. אתה מסתכל על הגבירים הרעשניים, שבאמת חצופים ועזי פנים. במטותא ממך, תביט רגע הצידה. תראה שם יהודי אמיד בסדר גודל לא פחות מההוא, יושב על לא פחות מליונים, אבל ענווה טהורה נסוכה על פניו. הוא יושב, שומע את הצרות של המסכנים, משיב את הכסף שהופקד לו משמים לצורך מי שהופקד עבורו, ומשתמש בכוח העזות רק כדי להגן על מסכנים שמישהו מתאכזר אליהם, או כדי לרדוף את מפריעי התורה.

זה מגלה לנו עיקרון: חוצפה זה דבר נורא, אבל לפעמים נורא-הוד.

בעיקר כשאני נמצא לאחר חטא-עגל פרטי משלי, כשאני מרגיש שאני לי סיכוי, שהשם כבר שונא אותי, שלעולם לא אוכל להיות צדיק כמו שהייתי אתמול. [ותמיד יש "נשמות טובות" שיפתחו עיניים גדולות כשיראו אותי מתנדנד חזק בתפילה, "הגם משה יסמן בצדיקים! הוא כנראה שכח מה עשה אתמול..."].

בכזה מצב חייבים חוצפה, להתעלם מכל המבטים התמהים, להתעלם מהקולות הפנימיים שמזכירים לי את חטאי אתמול ושלשום, להתעלם מהשכל הקר שאומר לי שודאי לא אחזיק מעמד.

חוצפה ועזות פנים דקדושה, זה מה שצריך.

חטא העגל אמנם נוצר מכסף, אבל מכסף רע. תחזור בתשובה, אבל אל תוותר בשום אופן על החוצפה של הכסף. תהפוך את החוצפה לקדושה ותשתמש בה לבריאות...

(ליקוטי הלכות הלאוה ג אות ח)

כמה דברים משה רבינו התקשה להבין עד שהבורא הראהו באצבעו כביכול. את מעשה המנורה היה מאוד קשה להבין עד שהשם הראה לו מנורה של אש, וכן את קידוש הלבנה, את מחצית השקל ויש עוד כמה.

זה באמת קשה, לדעת את המועד המדויק של חידוש הלבנה, או להבין את האומנות המדהימה וליצר מנורה מגוש זהב טהור עם מספר מדויק של קישוטים וציצים בלא פשרות.

אבל מה כל כך קשה בחצי שקל שנותנים למאצינג של המשכן? חד פעמי, לא הוראת קבע!

מסתבר שאת הנתינה עצמה משה רבינו הבין טוב מאוד, אך התקשה מאוד להבין איך הכסף הזה יכול לכפר על חטא העגל.

רק בשבוע שעבר שקע לב כולנו לשמוע בעצב את הפשלה הגדולה שאירעה אצלנו סמוך למתן תורה, כשעם ישראל רקד במחולות סביב עבודה זרה לאחר הזהב הרב שהשליכו אל האש ממנו יצא העגל.

בתחילת ספר דברים משה רבינו

מסביר לנו שחטאנו בעגל בגלל הכסף המרובה שהיה ברשותנו עד בלי די. כשיש מדי הרבה טרות באונק, כשהנספת בבנק מתפוצצת ממטילי זהב, החוצפה הטבעית שלנו נוסקת לגבהים אם לא נטפל בזה.

תראה את העשיר כשבאים לבקש ממנו צדקה, איך שהוא מגיס דעתו וגוער בעני שצדיק פי עשר ממנו ויכול להיות סבא שלו. גם אם סתם תעז להעיר לו על משהו שאינו בסדר - אוה מה תחטוף...

ולכן הגענו למצב הביש הזה. לאחר שהיינו עשירים בקנה מידה לא הגיוני, כשכל אחד מאיתנו סחב אחריו שיירות של חמורים עמוסים בתכשיטים תוצרת מצרים, העזנו להתחצף כל כך כלפי מעלה ולחגוג סביב חתיכת זהב מעוצבת לרגלי הר סיני.

משה רבינו ראה את כל זה והבין שחייבים להרחיק את הכסף, לעשות נגדו מלחמת חורמה, להתייחס אליו כדרך

לצעירי הצאן

אני בסך-הכל חצי!

למה נותנים דוקא מחצית השקל? כי אנו צריכים תמיד להחזיק את עצמנו לחצי, ודוקא כאשר אנו מחזיקים עצמנו לחצי - זו השלמות. לפני כמה שנים היינו בחיפה בשבת, וראינו בבית הכנסת אדם שהיה "מאפיונר" הכי גדול בשכונה, ואחר כך נגשתי לדבר אותו והוא היה בכזו ענווה! איך הוא עשה את זה?

מתוך מאמר ראש הישיבה

להעניק להם הכל

19 שנים לפטירת רבי ישראל-יעקב פישר □ שב"ק כ"ה אדר-א' תשפ"ב - כ"ה אדר-א' תשע"ג

דירתו מלכתחילה לא היתה מרווחת, אך כשמצב פרנסתו נדחק יותר עבר לשכור מחסן, בו לא היה מקום לכל הרהיטים ואת הכיסאות שמו מעל לארון...

ולתוך ה"דירה" הזו הכניס את אמו כדי להגן עליה בזמן אחת המלחמות, וזה לא הפריע לו ללמוד כך על מיטתו במשך כל הלילה לאור נר קטן, שלא יפריע לנפשות הרבות שבחדר.

את כל זאת הקדמנו כדי שנדע מה מושגיו של הרב פישר ברווחה גשמית, וכעת נמשיך.

מרדכי סיפר בקצרה את תלונות בני הישיבה על איכות האוכל המוגש להם, ורבי ישראל יעקב הציע בפשטות: "מחר מתקיימת אסיפה של אמרכלי הישיבה, בוא לשם והצג את טענותיכם".

מרדכי כמעט בלע את לשונו: "מי אני שאוכל לדבר מול האנשים הענקיים הללו?"... מציבר רבי ניסן טוקצ'ינסקי, רבי אברהם יעקב זלזניק, מנהל המשק ועוד מהאחראים על הישיבה, שמרדכי פחד לפצות את פיו בנוכחותם...

והרב פישר הרגיע: "אני אתמוך במה שתאמר, הסר פחד מלבך".

למחרת נכנס מרדכי בחשט לחדר האסיפות ובקול רועד סיפר לנוכחים על טענות חבריו הבחורים. "ומה", קטע אותו קולו הרועם של מנהל המשק, "אתה רוצה שנביא 'ביצי משק'?" פיו של מרדכי נאלם דום, אך אז נשמע קולו של הרב פישר: "כך! ולמה לא? אני מעיד על עצמי שכשהיו לי ביצי משק הייתי לומד יומיים נְאֻכָאֲנַט [ברציפות]!"

הרב תיכנן כך את הדברים, שהבחור יאמר את הטענות ואז הוא יאמת את דבריו, כך שההשפעה תהיה כפולה, ואכן, דעתו של הרב פישר נשמעה, ומאז החלו להביא אוכל משובח יותר לטובת עמלי התורה, כשהרב פישר רווח נחת מרווחתם של עמלי התורה.

(מקורות: מפי בעל המעשה, ועוד)

יכל ישיבת "עץ חיים" המה ורגש דבר יום ביומו, אך דבר אחד חסר. הלימודים בישיבה לא כללו תפילות שחרית, והבחורים היו מגיעים בשעה תשע לאחר שהתפללו איש איש במקומו, דבר שהוריד מעט את ההויה הישיבתית ועשה את הלימוד בישיבה לעראי יותר. מה גם שסדרי הישיבה היו נגמרים ב-6 בערב או מעט לאחר מכן, כך שמנהלי וראשי הישיבה לא היו מרוצים מכך.

ישבו קברניטי הישיבה וליבנו את הנושא, והחליטו ששינוי של המצב הקיים יכול להוסיף רבות לסדרי הישיבה. ישיבות רבות כבר מתנהלות כך: בבוקר הבחורים מתפללים בהיכל הישיבה, ועד שעות הליל המאוחרות אינם נצרכים לצאת ממנה. הדבר דורש כמובן להעניק ארוחות בוקר וערב בנוסף לארוחת הצהרים, והממונים החליטו לאשר את הדבר.

ההסדר החדש החל להתגלגל ואין מה לומר; הישיבה פרחה.

עם שחר הובא לחדר האוכל כיכרות לחם טרי, ובנוסף הונחו על השולחנות זיתים, מלפפון חמוץ ואף גבינה מלוחה, מעדנים שחלקם לא ראו בביתם מעולם... לצורך ארוחת הערב הובא טבח מיוחד שערך להם שולחן ובישל ביצים, ואף "בלוקים" של חלה היה מנת חלקם.

עבר זמן ועידנים, והבחורים החלו לחשוך את הטבח שהוא לא עושה באמונה את מלאכתו. הם טענו כי הוא נוטל לעצמו כמויות נכבדות מהחלווה המיועדת עבורם, ועיקר חרונם היה על שסופקו להם ביצים שרק המעמד הנמוך היה קונה אותן: "ביצי קירור" הם היו נקראים, וריחם הלא-נעים היה נודף למרחוק, בשונה מ"ביצי המשק" האיכותיות. "מי יודע" טענו הבחורים בקול, "אולי הטבח הזה לוקח את ביצי המשק שהישיבה מספקת לנו ובמקומם מביא 'ביצי קירור'?"

הטענות הגיעו לאזני מנהלי הישיבה, והוחלט לקיים אסיפה בראשות כל הממונים לדון במצב הקיים.

רבי ישראל יעקב היה אחד המזמנים, וכדי להבין את המצב לאשורו קרא למרדכי, אחד הבחורים המצוינים, ובידר אצלו על טענותיהם של הבחורים אל מול הטבח והאוכל המוגש.

לפני שנמשיך, אנחנו חייבים להבין את מושגיו של הרב פישר בגשמיות.

"בזמן שהיה שפע קצת" סיפר לחדנו ר"מ ברוורמן, "הייתי לוקח מהבית שתי פרוסות לחם וחצי תפוז, וברוב הזמנים גם זה לא היה. וכך הייתי לומד שמונה עשרה שעות ברציפות" (!).

רבי שלמה זלמן אויערבאך אמר שיועד הוא בבירור שהיו ימים שלמים שלא היה לו לרב פישר מה להכניס לפיו. אחיו רבי שלמה הספידו בהלווייתו, וסיפר שבמלחמת תש"ח היו יחד במרתף מפני ההפצצות, וימים מספר לא היה להם אוכל, ובימים אלו למד את כל מסכת עירובין.

גשמיות - לאחרים. הגרי"י פישר

ראב"ד ירושלים הגרי"י פישר זצ"ל

נולד: כ"ג תמוז תרפ"ה, ירושלים.

מרבותיו: ראשי ישיבת "עץ חיים" ובראשם הגרא"ז מלצר.

נישואיו: חודש וחצי לפני הגיעו לגיל 20, ד' סיון תש"ה.

מגדולה אל גדולה: בגיל 33 נתמנה לראש ישיבה-גדולה

"עץ חיים", כבן 38 התמנה לרב שכונת "זכרון משה",

כבן 50 התמנה לדיין בעדה"ח,

כבן 71 התמנה לראב"ד העדה החרדית.

נפטר: בן 77.

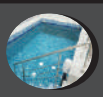
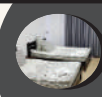
הגרי"י חשק מאוד ללכת ללמוד תורה גם בלילות, אך באותה תקופה המצב היה מתוח מאד מפאת הערבים, פחד היה ללכת בלילה ברוחב. חשקו לתורה לא הניח לו, הוא נטל מסמך גדול בידו ככלי-נשק מאולתר למקרה הצורך, ואץ רץ לבית המדרש...

הכי קרוב - הכי מפנק

חזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפורז

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

8 LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באומן

החיים בהלכה

בהכוננת הר"ג ר' בצלאל נהרי שליט"א, דומ"צ קהילת זכרון ישעיה - אלעד

שאלה:

האם נתינת צדקה היא חובה או רשות?

תשובה: חובה גמורה.

כתב שאם נפלו תפילין על הרצפה, אפילו כשהם מכוסים בנרתיק, יתן פרוטה לצדקה.

האר"י נתן צדקה בעת שאמר "ואתה מושל בכל" (ליקוטי מוהר"ן ח"א סי' סז, משנ"ב סי' נא סק"ט).

מי שנועשה לו נס - יש לו להפריש לצדקה כפי השגת ידו ויתן ללומדי תורה (משנ"ב סי' ריח סק"ב, ראה שם עוד).

מי שחילל שבת, לבד מארבעים הימים שצריך להתענות כדי לכפר על כך, יתן מחיר כבש או עז לצדקה, חילוף קרבן החטאת שהיה צריך להביא בזמן בית המקדש (רמ"א סי' שלד סכ"ז ומשנ"ב שם סק"פ).

מנהג לתת צדקה במנחה של תענית (משנ"ב סי' תקס"ו סק"ב).

קודם יציאה לדרך תן צדקה, ובזה לא יהיה צער ועיכוב בדרך (ליקוטי עצות טלטלו ונסיעות ב).

קודם כל מצוה ועבודה טוב ליתן צדקה (שם יראה ועבודה נ).

הרחב דבר: לדוגמה נציין שכשמגיע עני לבקש צדקה - חובה לתת לו משהו [ובשנים שעברו הארכנו בזה]. וכתב ה"שולחן ערוך" (י"ד סי' רמ"ז ס"א): ויש "לא תעשה" במעלים עיניו ממנו, שנאמר 'לא תאמץ את לבבך ולא תקפון את ירך', וכל המעלים עיניו ממנה נקרא בליעל, וכאילו עובד עבודת כוכבים.

והוסיף (סי' רמ"ט ס"א), שמי שאינו נותן "מעשר" לצדקה אלא נותן פחות מעשירית - הרי זו עין רעה [ולדעות רבות נתינת מעשר היא חיוב ממש].

נציין כאן חלק מהזמנים בהם ראוי לתת צדקה:

טוב ליתן צדקה קודם תפילה (שו"ע סי' צב ס"ג, ומזכיר בלק"מ ח"א סי' בע"ט).

ה"משנה ברורה" (סי' מ סק"ג) מציין שה"אליה רבה"

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

הילד ירים את הבית

לא מתאימה כלל וכלל - היא הייתה מסורתית בקושי ועוד נכונה לה דרך ארוכה בעולם התשובה, כשהחידוד מתאפיין במשפחות שכבר זה להן דור שני בעולם התשובה. השבנו להורים תשובה שלילית בצער רב.

"ביום המחרת הגיע אביו של הילד ובדמעות שליש סיפר לנו שהוא מתמודד כבר תקופה ארוכה עם המחלה הנוראה, הוא מרגיש שימיו ספורים ומבקש שלפחות יהיה מי שיגיד אחריו קדיש". תרחמו עליו, התחנן. היינו בדילמה של ממש, והרב משה ארוש, מנהל החידוד, אמר לי 'זו הכרעה של גדול'. תתקשר לאבא'.

"אבא שמע את הסיפור, חקר ודרש היטב ואז ענה: 'אם הילד הוא ילד טוב, הוא ירים את כל הבית. כל שבוע הוא יחזור הביתה עם 'שיר השבוע', 'פרשת השבוע'. אסור לזלזל במה שדברים פעוטים כאלו לכאורה יכולים לחולל בבית יהודי. תקבלו אותו לחידוד!'.

"הילד התקבל וכעבור חצי שנה נפטר אביו ז"ל, וראה זה פלא, הילד הקטן ופרשת השבוע הפכו את הבית מקצה אל קצה. כיום, שנתיים וחצי אחרי כניסתו של הילד לחידוד, זו משפחה חרדית לכל דבר!"

(מגזין "ניצוץ" שבט תשע"ט)

"בלי פוליטיקה". הרב קעניג ברחובות צפת

נ טפי עובדות מאירות על הרה"ח רבי אליעזר מרדכי קעניג, מפי בנו הרה"ח רבי יוסף:

"הגיעה אלינו משפחה ברוכת ילדים מבית שמש לרשום את שני ילדיה לתלמוד התורה שלנו. היו אלה שני ילדים מתוך שישה בנים, כשארבעת המוכשרים במשפחה לומדים בחידוד יוקרתי וידוע בעיר. נוצרה שאלה אם לקבל את הילדים. היו מאנשי הצוות שהתנו את קבלתם של הילדים רק עם מעברם של ארבעת האחים המוכשרים, כשהם טוענים 'איזה שם יצא לחידוד שאת החלשים 'זורקים' אלינו ואת הטובים רושמים למוסדות היוקרתיים?!'. מאידך היו אנשי צוות שחשבו אחרת.

"כמו בכל הסוגיות הרגישות עלינו להיוועץ באבא. הוא חשב ואז אמר: 'חידוד מקיימים להרבות תורה, לא בשביל פוליטיקה, יוקרה כבוד. בטח ובטח שלא מנהלים על גב הילדים חשבונאות'. למותר לציין שהילדים התקבלו עוד באותו יום."

באותו ענין מספר רבי יוסף: "לפני כמה שנים הגיעה לחידוד משפחה שרצתה להכניס את ילדה בן השנתיים וחצי לכיתת הגן. מבירור שערךנו, התברר שהמשפחה

פתגם השבוע

**כאשר תומכים ומתייחסים
הילדים לא יפתחו פחדים**

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

**להצלחת ולרפואת
הרב אליעזר בן עטיא שליט"א**
נתן בת-בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים
לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת
משפחת אוקן

להצלחת
משפחת שרון

להצלחת
משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים
באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

באומן מקווים לטוב

מאמינים בתפילה. תושבי אומן השבוע בתפילה מיוחדת על ציון רבינו הקדוש

” הציון מלא במתפללים מכל העולם, המנצלים את מחירי הטיסות הזולים ואת הגבלות הקורונה שכמעט ולא קיימות. לא ראיתי פחות אנשים. 'ברסלבים' עשויים מן אחר. גם בתקופות הכי קשות של הקורונה היה קיבוץ בראש השנה, וגם בימים אלו, למרות המצב המתוח הקורונה והחורף הקשה, הברסלבים באים לציון" כך מתאר הרב נתן בן נון, יו"ר איחוד ברסלב' באומן, את המצב באומן בעוד צבא רוסיה עומד לפתוח במלחמה על אוקראינה.

השאלה מי התחיל

בעוד העולם כולו ממתין לראות כיצד יתגלגלו האירועים בגבולות אוקראינה-רוסיה, הרב נתן בן נון, יו"ר 'איחוד ברסלב' באומן, שנהנה מקשרים עם ראשי השלטון באוקראינה ויודע דבר או שניים מהמתרחש בחלונות הגבוהים בקייב, מספר על התחושות ועל המציאות באוקראינה.

"למרות שהרוסים הרבה יותר חזקים ויש להם צבא אדיר עם כשני מליון חיילים, האוקראינים לא חוששים" הרב בן נון מספר על המציאות ועל התחושות שלהם כתושבי אוקראינה ועל הדרך שבה הם רואים את המצב. "האוקראינים בונים על המערב שיעצור את פוטין באיזמים וסנקציות. בנוסף, הצבא האוקראיני מאוד מפותח טכנולוגית, והצבא הרוסי גדול מאוד אך מיושן ומסורבל. כיום בשדה הקרב מה ששולט אלה הקידמה והטכנולוגיה."

"האמת שהעם הרוסי לא רוצה מלחמה מול האוקראינים, קרובי משפחתם ובני בריתם עד לא מזמן. בנוסף המצב הכלכלי ברוסיה גרוע, הבורסה נופלת והרובל בשפל עמוק. פוטין מבין שמלחמה בעייתי הזו תעלה הרבה כסף ותדרדר את המצב עוד יותר. בגלל שהרוסים לא ששים לצאת למלחמה נגד המערב ונאט"ו ולהיפתס כמומוניסטים וכפפון קוריאנה, לכן הם מעדיפים שאוקראינה תהיה זה שתתחיל בקרבות."

באומן ממשיכים כרגיל

"כבר בשבוע שעבר היו למעלה מ-24 תקריות אש בגבול" משחזר הרב בן נון. "נשיא רוסיה קיווה להתלקחות וכך הוא רוצה לפתוח באש, אך מצד שני השלטונות באוקראינה מבינים שהרוסים לא יכולים לרדת מהעץ שעלו עליו ולא יתקפלו בלי לעשות משהו. בינתיים רוח העם האוקראיני לא נכנעת, ולמרות שמחירי

הדלק עלו ב-10 גרינה לליטר שזה סכום משמעותי מאוד, כולם רצים וממלאים דלק ונערכים למלחמה".

לגבי המצב באומן עצמה הרב בן נון מספר כי אין כל שינוי: "הציון מלא במתפללים מכל העולם, המנצלים את העובדה שמחירי הטיסות הוזלו לאחרונה ושהגבלות הקורונה פחתו מאוד עד שכמעט אינן קיימות. חסידי ברסלב עשויים ממשוהו אחר, לא נראית ירידה במספר החסידים המגיעים". הרב בן נון מזכיר כי גם בתקופות הכי קשות כולל בשנת תשפ"א, היה קיבוץ מצומצם בראש השנה. כנראה שנשמותיהם של המקושרים אינה מתפעלת מהפרעות גשמיות.

"לכל צרה שלא תבוא" אומר היו"ר, "נערכנו ואגרנו כמויות של דלק ואוכל. מכיוון שהחשמל מגיע מהרוסים, אנחנו חייבים דלק לתאורה וחימום וכדומה לשעת חירום. כך גם סגיריות ישראל באוקראינה הציעה לישראלים לחזור לארץ והבטיחה סיוע, אבל הישראלים מלבד שהם למודי מלחמות, חיים בגישה ש'יהיה בסדר'... אי לכך, תושבי המקום העובדים ומתפרנסים באומן נשארים, אולם ישנם כאלו שלאור ירידה בהכנסותיהם בשילוב החורף והקורונה, חוזרים לארץ עד יעבור זעם".

לא צד בסכסוך

"אנחנו לא חוששים שיפגעו בנו כיהודים למרות שנשיא אוקראינה הוא יהודי. פוטין יודע שאנחנו לא צד בסכסוך, ודאי לא אויבים שלו. האינטרס היחיד שלנו זה קברי הצדיקים, ולכן אנחנו עוזרים לשלטונות האוקראינים בכל מה שאנו יכולים.

"לדוגמה, בראש השנה האחרון השגנו להם מארה"ב חצי מליון דולר (!) עבור מלחמה בקורונה. אנחנו יודעים שבכל הדורות כשהיו מלחמות בין גוויים, תמיד היהודים היו אשמים... לכן אף אחד לא יודע מה יקרה בהמשך. אני אישית לא חושש, ואנחנו מאמינים שיהיה רק טוב".

מוקד המבצעים
למצטרפים חדשים:
02-623-1218

דבי נחמן יעניק לך ולילדים שלך, חוזק נפשי והעצמה...

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231